

Arrest

nr. 279 938 van 10 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 juli 2022 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. DAGYARAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 juli 2022 wordt beslist de overdrachtstermijn van de Dublintransfer te verlengen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BETEKENING VERLENGING VAN DE OVERDRACHTSTERMIJN VAN DE DUBLINTRANSFER

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten K. Q. A. (..) geboren te Kelagai, op X en van nationaliteit te zijn : Afghanistan het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 11.07.2022.

Overwegende dat op 25.01.2022 een akkoord werd bekomen van lidstaat Roemenië op grond van artikel 18(1) c van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hiern Dublin III Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublin III Verordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin III Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin III Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 22.02.2022 een beslissing 'bijlage 26quater' werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 11.07.2022 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin III Verordening omdat:

Roemenië stemde op 25.01.2022 conform artikel 18(1) c van de Dublin III Verordening in met de terugname van de betrokkene. De betrokkene was op 16.02.2022 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en kreeg op 22.02.2022 rechtstreeks kennis van deze beslissing. De betrokkene diende op 21.03.2022 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 16.02.2022 in. In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te "1000 Brussel R. de l'A. (...) 44" te weten het adres van het kabinet van zijn advocaat.

Op 23.05.2022 gaf de betrokkene via zijn advocaat te kennen dat hij zou gaan verblijven te A. M. (...), 9 - bte166 1190 Bruxelles. De ICAM-coach, werkzaam te Poelkapelle, deelde op 24.05.2022 mee dat de betrokkene het opvangcentrum had verlaten en daarbij had meegedeeld dat hij zou gaan verblijven te A. M. (...), 9 - bte166 1190 Bruxelles.

Op 26.06.2022 om 10:10u verrichtte de politie van de zone 'Zuid/Vorst' een controle op het bovenvermelde adres. De betrokkene werd niet aangetroffen. De politie stelde via buurtonderzoek vast dat de betrokkene onbekend was bij andere bewoners van het pand en burelen.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten.

Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Bij brief van 3 oktober 2022 wordt de Raad door de dienst vreemdelingenzaken op de hoogte gebracht van het feit dat aan verzoekende partij een attest van immatriculatie werd afgeleverd in toepassing van

artikel 61/2 tot artikel 61/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Haar verblijf wordt toegestaan tot 30 december 2022.

2.2. De artikelen 61/2 en volgende van de vreemdelingenwet hebben betrekking op vreemdelingen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of -smokkel. Zoals duidelijk blijkt werd het attest van immatriculatie aan de verzoekende partij afgegeven in het kader van de bedenktijd die haar moet gegeven worden om te beoordelen of zij al dan niet wil meewerken aan het onderzoek inzake mensenhandel/-smokkel. Deze vaststelling maakt evenwel niet dat de bestreden beslissing zonder geldingskracht is geworden. Het heeft enkel tot gevolg dat de bedenktijd die de verzoekende partij wordt gegeven niet van zijn nuttige werking mag worden beroofd en dat de verwerende partij bij een eventuele voorbereiding van gedwongen overdracht daarmee zal rekening moeten houden (cf. HvJ, C-66/21 van 20 oktober 2022).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Schending van de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 29 juli 1991

(..)

Verwerende partij heeft volledig ten onrechte tav verzoeker een beslissing genomen tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Dat de verwerende partij volledig ten onrechte de bestreden beslissing heeft genomen.

De bestreden beslissing vermeldt: “Op 23.05.2022 gaf de betrokkene via zijn advocaat te kennen dat hij zou gaan verblijven te (..) 1190 Bruxelles. De ICAM-coach, werkzaam te Poelkapelle, deelde op 24.05.2022 mee dat de betrokkene het opvangcentrum had verlaten en daarbij had meegedeeld dat hij zou gaan verblijven te (..) 1190 Bruxelles. Op 26.06.2022 om 10:10u verrichtte de politie van de zone ‘Zuid/Vorst’ een controle op het bvoevenvermelde adres. De betrokkene werd niet aangetroffen. De politie stelde via buurtonderzoek vast dat de betrokkene onbekend was bij andere bewoners van het pand en burens.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft.”

De verwerende partij beweert dat verzoeker zich zou wensen te onttrekken aan de autoriteiten.

Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat de parlofoon in panne is gedurende een onbepaalde duur. De parlofoon is al enkele weken niet in gebruik en het is mogelijk dat het nog even duurt voordat de syndicus dit ter hand neemt. Het is dus mogelijk dat de politie heeft gebeld maar dat verzoeker niet heeft opgenomen omdat de parlofoon niet werkt.

Hieruit kan evenwel zeker niet afgeleid worden dat verzoeker zich poogt te onttrekken aan de procedure. Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

Verzoeker werd evenmin gehoord door de verwerende partij vóór het nemen van deze bestreden beslissing.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht, alsook de hoorplicht en de motiveringsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van de verzoekende partij genomen beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. De Raad wijst erop dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de Roemeense autoriteiten op 25 januari 2022 instemden met het verzoek tot terugname.

In casu dient derhalve rekening gehouden te worden met de bepalingen van artikel 29 van de Dublin III-verordening, dat luidt als volgt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

De Raad stelt vast dat de overdrachtstermijn liep tot en met 25 juli 2022. Voor 26 juli 2022 diende de verwerende partij verzoekende partij aldus over te dragen aan de Roemeense autoriteiten, zo niet wordt België de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming. Dit laatste evenwel tenzij de verzoekende partij ondergedoken is, waardoor de overdrachtstermijn rechtmatig verlengd kan worden tot maximaal achttien maanden.

Of verzoekende partij kan beschouwd worden als “ondergedoken” moet in het licht van het arrest Jawo t. Duitsland van 19 maart 2019 in de zaak C-163/17 beoordeeld worden.

In het arrest Jawo wordt als volgt overwogen:

“53 Aangaande de vraag onder welke omstandigheden ervan kan worden uitgegaan dat de verzoeker „ondergedoken is” in de zin van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening, dient te worden vastgesteld dat de verordening hierover geen nadere toelichting verstrekt.

54 De Dublin III-verordening bevat immers geen definitie van het begrip „onderduiken”, en geen enkele van de bepalingen ervan specificiert uitdrukkelijk of dat begrip vooronderstelt dat de betrokkene de bedoeling had om zich aan het gezag van de autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.

55 Volgens vaste rechtspraak van het Hof vereist de uniforme toepassing van het Unierecht dat, wanneer een bepaling van Unierecht voor een bepaald begrip niet naar het recht van de lidstaten verwijst, dat begrip in de gehele Unie autonoom en uniform wordt uitgelegd, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest van 8 maart 2018, DOCERAM, C-395/16, EU:C:2018:172, punt 20 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

56 In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.(eigen onderlijning en markerings)

57 De context van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening en de door die verordening beoogde doelstellingen verzetten zich er evenwel tegen dat deze bepaling aldus wordt uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten in een situatie waar de overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de betrokken

persoon de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder die autoriteiten daarvan op de hoogte te brengen, het bewijs moeten leveren dat die persoon werkelijk de bedoeling had om zich aan deze autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.

58 Uit de overwegingen 4 en 5 van de Dublin III-verordening blijkt immers dat deze verordening beoogt een duidelijke en hanteerbare methode vast te stellen, die gebaseerd moet zijn op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria, om snel te kunnen vaststellen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het verlenen van die bescherming te waarborgen en de doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen, niet te ondermijnen.

59 Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 40).

60 In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking.

61 Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat(..)”

De Raad merkt op dat de ratio legis van artikel 29 van de Dublin III-verordening is dat de lidstaat “zodra dat praktisch mogelijk is” de verzoekende partij overdraagt aan de verantwoordelijke lidstaat. Indien dit echter onmogelijk is door onderduiken, heeft de verwerende partij hiervoor achttien maanden.

2.5. In casu stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij als verblijfsadres A.M. (..) te 1190 Brussel had opgegeven. Verzoekende partij betwist dit ook niet. Volgens een politiecontrole uitgevoerd op voormeld adres op 26 juni 2022 om 10u10 blijkt echter dat verzoekende partij daar niet kon worden aangetroffen en dat volgens het buurtonderzoek verzoekende partij onbekend is bij andere bewoners van het pand en de burens. De verwerende partij besluit: “Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 (“Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland”) van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : “Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat”.

De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten.

Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden.”

3.6. Verzoekende partij betwist het feit dat zij zich zou willen onttrekken hebben aan de autoriteiten en wijst erop dat de parlofoon voor onbepaalde tijd in panne is. Zij stelt dat de parlofoon al enkele weken niet in gebruik is en het dus mogelijk is dat de politie heeft aangebeld maar dat zij niet gereageerd heeft omdat de parlofoon niet werkt.

3.7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de advocaat van verzoekende partij op 23 mei 2022 de verwerende partij in kennis heeft gesteld van het nieuwe verblijfsadres van verzoekende partij, meer bepaald A.M. (...), 1190 Brussel. Daags nadien verwittigt de dienst ICAM de verwerende partij eveneens van het nieuwe verblijfsadres van verzoekende partij. De dienst stelt: *“Betrokkene heeft het opvangcentrum verlaten en verblijft op volgend adres: A.M. (...) 1190 Bruxelles.”*

Op 10 juni 2022 vraagt de verwerende partij de politie om op het opgegeven adres verzoekende partij op te halen en haar over te brengen naar het gesloten centrum.

Uit het verslag van de politie blijkt dat er een controle werd uitgevoerd op 26 juni 2022 om 10u10. De politie concludeert dat verzoekende partij niet op het adres verblijft. Zij leidt dit af uit de verklaring van de burens en de conciërge van het gebouw. Uit deze verklaring blijkt dat er een nieuwe huurder is op het adres sinds maart 2020 en dat verzoekende partij onbekend is op het adres. Op de bel/postbus is evenmin een naam van verzoekende partij terug te vinden.

3.8. Verzoekende partij betoogt thans dat de parlofoon buiten werking was en voegt een kopie van een foto toe van een parlofoon waarop genoteerd staat: *“LE PARLOPHONE EST EN PANNE POUR UNE DUREE INDETERMINEE”* maar dergelijke foto kan bezwaarlijk afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Immers kan het voorgelegde stuk gemakkelijk gemanipuleerd worden en toont de verzoekende partij daarmee ook geenszins aan dat dit het gebouw of het onderdeel van het gebouw betreft waar zij zou verbleven hebben noch blijkt uit deze foto dat in de periode van de politiecontrole er wel degelijk sprake was van een panne. Ook het politieverslag maakt geen melding van enige onmogelijkheid om via parlofoon in verbinding te treden. Daarenboven, zelfs indien de beweringen van de verzoekende partij dat de parlofoon op het moment van de politiecontrole werkelijk buiten dienst zou geweest zijn, waar zouden zijn, dan nog doet de verzoekende partij daarmee geen afbreuk aan de bevindingen van de politie die via bevraging van de burens én de conciërge van het gebouw tot de vaststelling is gekomen dat verzoekende partij ongekend is in het gebouw. Indien verzoekende partij werkelijk verbleef op het door haar opgegeven adres dan mag aangenomen worden dat de burens of de conciërge haar wel zouden kennen, dit temeer uit de verklaringen blijkt dat op het opgegeven adres een nieuwe huurder sinds maart 2020 staat ingeschreven.

De Raad benadrukt dat het de verantwoordelijkheid van verzoekende partij is om verwerende partij correcte informatie te verschaffen aangaande haar effectieve verblijfplaats. Het is – in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden – dan ook niet aan de verwerende partij om verzoekende partij voor het treffen van de bestreden beslissing te vragen of zij wel degelijk het correcte verblijfsadres heeft doorgegeven.

Er anders over oordelen zou de verwerende partij blokkeren bij het treffen van beslissingen tot verlenging van de Dublintransfer. Immers moet de verwerende partij voordat de periode van 6 maanden is verstreken zoals bedoeld in artikel 29.2. van de Dublin III-verordening aan de verantwoordelijke lidstaat laten weten dat de verzoekende partij is ondergedoken. Om dit proces te dwarsbomen volstaat het voor een verzoekende partij om een verkeerd verblijfsadres op te geven, te wachten tot de politie tevergeefs controleert op het doorgegeven verblijfsadres alsook nadien de vraag van de verwerende partij af te wachten of de verzoekende partij de bedoeling had om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Dit alles met het doel ervoor te zorgen dat de periode van 6 maanden verstrijkt waardoor België de facto verantwoordelijk wordt voor het verzoek om internationale bescherming. Dergelijke praktijk komt neer op het faciliteren van het zich onttrekken aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat totdat de termijn van zes maanden is verstreken, wat niet de bedoeling kan zijn (cf. § 61 van het arrest Jawo).

Daarenboven wijst de Raad erop dat het horen maar nut heeft voor zover het bestuur informatie kan verschaffen die een ander licht kan werpen op de beoordeling. Zoals hoger reeds besproken toont de

verzoekende partij met haar betoog over de parlofoon niet aan dat de verwerende partij op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

3.9. Waar de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting nog betoogt dat uit de afgifte van het attest van immatriculatie (waarvan melding onder punt 2.1.) blijkt dat dit op het adres werd afgeleverd waarop verzoekende partij stelde te verblijven en dat daarmee is aangetoond dat zij wel degelijk op dit adres verbleef, wijst de Raad erop dat dit betoog niet kan gevolgd worden. Immers blijkt dat het adres van verzoekende partij op de brief inzake de afgifte van het attest van immatriculatie het adres van Asbl Pag Asa, rue des A. (..) te 1000 Brussel is en niet – zoals onterecht wordt voorgehouden – het door verzoekende partij opgegeven adres en waarbij uit controle is gebleken dat zij daar niet werkelijk verbleef.

3.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER